

PREDICĂ LA DUMINICA DUPĂ BOTEZUL DOMNULUI NOSTRU IISUS HRISTOS

„...s-a împlinit vremea și împărăția lui Dumnezeu este aproape!” (Matei IV, 17)

Frați creștini,

Domnul nostru Iisus Hristos, după ce a fost botezat în râul Iordan de sfântul Ioan, acesta L-a arătat poporului zicând: ***"Iată Mielușelul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii!"*** Apoi însuși Tatăl Ceresc L-a descoperit zicând: ***"Acesta este Fiul Meu Cel iubit în care îmi găsesc plăcerea!"***; iar Duhul Sfânt în chip de porumbel s-a arătat deasupra capului Domnului Hristos.

După Sfântul Botez Mântuitorul lumii a mers în pustie unde a stat patruzeci de zile împreună cu fiarele sălbatice și unde a fost ispitit de satana. De aici s-a arătat iarăși în lume și a început să propovăduiască, zicând: ***"Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie!"*** Domnul Iisus Hristos s-a arătat pe Sine pildă de împlinire a pocăinței, căci a postit patruzeci de zile, rugându-se Tatălui Ceresc să biruiască toate ispitele.

Sfântul Ioan Botezătorul în predicile sale mai spunea: ***"Gătiți calea Domnului, drepte faceți cărările Lui, opriți-vă de la păcate, îndreptați-vă, căiți-vă și curățiți-vă, se apropie Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii, vine Mesia!"*** Cuvântul, pocăiți-vă, este trâmbița de deșteptare, primul tunet prin care s-a trezit omenirea din iadul păcatelor și din umbra morții.

Omul care vrea să se pocăiască de păcate trebuie să se oprească hotărât, de a mai păcătui, în primul rând; în al doilea rând, să meargă la biserică și să se spovedească de toate păcatele sale; al treilea să facă un canon potrivit cu păcatele sale; al patrulea, să se căiască din inimă mereu pentru ce a făcut și să regrete toată viața, iar în al cincilea să se curățească prin lacrimile vărsate la rugăciune, căci numai așa se poate apropia de Mielul lui Dumnezeu ca să-L primească prin Taina Sfintei Împărtășanii.

Nu există iertarea păcatelor fără spovedanie la un preot duhovnic iscusit și fără împlinirea unui canon. Sfântul Ioan spune: ***"Faceți fapte vrednice de pocăința voastră!"*** Auziți, fapte vrednice de pocăința voastră. Cuvântul ***"Pocăință!"*** era strigătul adresat trufiei din lume, era o chemare adresată cărturarilor și fariseilor vremii care îngropaseră legea lui Moise și cuvintele profeților în niște vorbe fără suflet și în forme fără viață.

Fariseii și cărturarii erau robiți de lux, desfrâu și risipă. Aceștia ocupaseră scaunul lui Moise și al profeților. Ei erau niște conducători orbi ai poporului de atunci și îi vorbeau numai în interesul lor putred, plin de fățarnicie și fărădelege; de aceea se poticneau și cădeau în

toate păcatele și viciile. Poporul era împărțit în tabere, o mare parte își căuta mângâierea când dădea de necazuri prin vrăji și ducea jertfe scumpe ca să i se ierte păcatele, însă era fără de folos. Alții alergau la jocurile de la circ, la luptele dintre oameni și animale și făceau o bucurie și desfătare din aceste drăcești nelegiuiri.

Învățații și conducătorii de atunci erau orbi și nu învățau poporul să se lepede de aceste blestemății, fiindcă trăiau cu toții în acest mare întuneric. În mijlocul acestor amăgiri și rătăcirii, apare Sfântul Ioan Botezătorul, apare Mântuitorul Hristos cu sfinții apostoli și strigă acest zguduitor cuvânt: **"Pocăiți-vă!"**; și lumea s-a cutremurat.

Pocăința după cum o predică Sfântul Ioan este o virtute și o școală, care trebuie practică în toată viața omului, e virtutea nașterii și școala smereniei; e lupta morală de a face totdeauna fapte după voia și legea lui Dumnezeu; este taina care-l renaște pe om, înnoindu-i botezul cel dintâi, pe care l-a întunecat cu păcatele lui. În casa unde nu se face pocăință intră mânia lui Dumnezeu și securea stă la rădăcina pomilor. De aceea vedem necazuri care mai de care mai grele, fiindcă securea taie și aruncă la focul suferințelor pe oameni, până când se pocăiesc. Taie și aruncă la închisoare, taie și aruncă la spitale, taie și aruncă în mizerie, taie și aruncă pe unii soți, unii într-o parte și altul în alta până se pocăiesc, până încetează a mai păcătui, până când se spovedesc și fac pocăință.

Cei care nu se pocăiesc nici în aceste suferințe și-i ajunge moartea în păcate vor merge și dincolo în suferințele iadului pe veci. Să fim cu luare-aminte că securea stă la rădăcina întregului pământ. E gata să taie Dumnezeu toată uscătura și s-o arunce la foc, e gata să ia foc pământul, căci lumea nu vrea să se pocăiască, nu vrea să se întoarcă la Dumnezeu.

Plânsul înăbușit al pustiului se aude pretutindeni. Cuvântul lui Dumnezeu nu este ascultat, pilda și predica despre pocăință nu vrea să le urmeze nimeni. Lumea se depărtează mereu, și în loc să se întoarcă la pocăință se leapădă de Dumnezeu, scufundându-se din nou în păcate și în barbarii.

Dumnezeu vrea să se lumineze tot globul pământesc și să-l facă fericit prin Fiul Său, prin învățătura cea adevărată a Evangheliei, dar oamenii stau ca într-o tristă închisoare. Lumea este robită de păcate și nu simte grozăvia păcatelor, s-a obișnuit cu plăcerile ticăloase, pierzând libertatea sufletească. Dacă ar fi mai multă voință de a scăpa de păcate, ar căuta toate metodele posibile ca să se libereze din această robie, dar nu voiește nimeni.

Ca să ne slujească, de pildă, îmi amintesc de o întâmplare pe care am citit-o mai demult. Într-o temniță din Germania, un pușcăriaș era condamnat pe viață 10 ani la rând a ros la gratia de fier a temniței cu un mic metal ascuțit, că până la urmă a reușit să rupă gratia și să scape în libertate. O, ce mare dar este libertatea de la Dumnezeu, și cât de mult o doresc cei ce au pierdut-o! Câți nu stau la pușcărie zece, cincisprezece ani, toată viața, pentru niște păcate, pentru rele, asta este robia păcatelor. **"Tot cel ce păcătuiește este rob al păcatului și al diavolului"**, zice Domnul.

Să ne gândim câtă răbdare a avut acel om, ca timp de zece ani să frece la gratia aceea de fier. Eu cred că omul stăpânit de patimă, devenit rob al acestei patimi, dacă are răbdare și mai ales dacă se stăpânește de la acea patimă cu pocăință sinceră, cu lacrimi fierbinți, cu rugăciuni și cu post, dacă se înfrânează de la chefuri cu băuturi alcoolice, dacă strică prietenia cu tovarășii care-l duc la aceste drumuri păcătoase, nu se poate să nu scape de acea patimă, mai ales dacă se împrietenește cu persoane care cunosc bine adevărata credință ortodoxă.

Vrăjmașul neamului omenesc este diavolul care a ispitit pe vrăjmașii noștri Adam și Eva în rai; el și astăzi se ține de capul nostru să ne dezbrace de haina botezului și să ne golească de toate darurile primite la botez. Ce a zis ispititorul, în grădina Raiului, Evei? **"Când veți mânca din pom vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul?"** Dar după ce au mâncat au văzut că sunt goi; în loc să fie ca Dumnezeu cum le spusese diavolul, s-au văzut dezbrăcați de darurile cerești, dumnezeiești și se ascundeau de Dumnezeu că le era rușine. Iată ce au văzut Adam și Eva din acele făgăduințe ale satanei; au văzut că erau goi.

Iată noua cunoștință produsă de păcat, care totodată era și o pedeapsă pentru păcat. Ei dacă nu știau că sunt goi, acesta era unul din binele lor de nevinovăție. Cum li s-au deschis ochii cei trupești, li s-au întunecat ochii cei duhovnicești; ei de acum fugeau să se ascundă de Dumnezeu, de făcătorul și văzătorul a toate, dar zadarnic.

Așa de repede se întunecă la suflet și omul care păcătuiește. Iată mincinosul cum i-a înșelat.

Judecați singuri ce fel de știință este aceasta, cât de ticăloasă și dezgustătoare este ea! Dar ceea ce este și mai dureros: întunericul acesta care vine în urma păcatului nu îngăduie omului să vadă ceea ce e nevoie pentru el și pentru sufletul lui, să vadă lămurit cine e făcătorul și stăpânul soartei lui. Ba nu-i îngăduie să vadă de unde este el, ce valoare mare are sufletul lui și pentru ce este aici pe pământ. Nu-l lasă necuratul pe om nici să se pregătească de moarte, el se ascunde de ochii lui și-i ascunde și moartea care-l pândește la tot pasul. Toate acestea ar fi de o mare însemnătate pentru știința oamenilor, dar tocmai ele sunt acoperite de un mare întuneric din partea demonilor iadului.

Toate descoperirile ce s-au făcut în lume, toți oamenii învățați au descoperit o mulțime de lucruri folositoare lor și lumii întregi, dar toate acestea sunt numai pentru viața aceasta vremelnică, trecătoare; ele vor ajuta la mântuirea numai a aceluia care au ajuns să-L cunoască pe Domnul Iisus Hristos, înțelepciunea cea de sus. Numai aceia care au descoperit și calea mântuirii, calea vieții veșnice sunt fericiți. Iată ce spunea un mare învățat care a făcut multe descoperiri: **"Cea mai mare descoperire, cea mai importantă, a fost aceea că am descoperit pe Domnul și Mântuitorul meu Iisus Hristos; abia acum**

cunosc rostul meu pe lume, acum știu că am un suflet nemuritor și mă așteaptă viața veșnică!”

Iată un învățat care a prețuit mai mult înțelepciunea care vine de sus, descoperită de sfânta Evanghelie de care ne spune Domnul să ascultăm și să credem în Ea. Dar învățații necredincioși din toate timpurile au știut ei ceva despre originea și soarta omului? E cu putință oare ca acest întuneric să fie firesc omului? Înțeleptul Creator să nu-i fi spus omului de la început menirea lui, să nu-i fi arătat încotro merge și pe ce cale trebuie să apuce? Care tată pământesc ar face așa cu fiul său, să-l trimită cale lungă și să nu-i spună nici locul nici ce să facă pe cale?!...

Dar cine ne-a lipsit pe noi de această lumină firească și ne-a afundat în întuneric, cine? Nimeni altul decât diavolul și păcatul. Păcatul, căci strămoșii noștri Adam și Eva erau curați și aveau însușirea prevederii, ei pătrundeau în adâncul lucrurilor; de aceea au fost în stare să pună nume tuturor animalelor, păsărilor și la toate lucrurile, după o singură privire asupra lor. Astfel de nume au fost puse și aprobate de însuși Dumnezeu și se întrebuintează și astăzi fiindcă sunt foarte potrivite.

Aceasta au făcut-o ei înainte de înșelăciune, înainte de căderea în păcat; dar după căderea în păcat același strămoș a orbit sufletește încât sărmanul credea că se poate ascunde de Dumnezeu, de Acela care este pretutindeni. Iată deci că păcatul este pricina tuturor relelor din lume. Păcatul este periculos, el vine în om printr-un glas de sirenă care prin cântec omoară, el se naște în inimă din poftă prin gânduri, în urma ispitei duhului rău și-l vrăjește pe om cu cântecul lui, până ce-l omoară.

De la Adam toți oamenii se zămislesc în păcat, toți moștenesc păcatul, de aceea toți gem și suspină pentru că moștenesc și otrava păcatului. Unul singur a fost fără de păcat. Acesta este Iisus Hristos Mântuitorul. El vine în lume să mântuiască pe păcătoși. Păcatul a adus în lume blestemul lui Dumnezeu, Iisus a adus binecuvântarea, păcatul a adus robia, Iisus libertatea. Păcatul a adus neliniștea, mustrarea conștiinței, păcatul aduce bolile trupului, moartea și pierderea Împărăției cerești. Păcatul aduce ura și întunericul, păcatul aduce rușinea.

După formele și felurile lor, păcatele sunt multe și nenumărate, dar, după greutatea lor păcatele cele mari se împart în trei grupe: păcate împotriva Duhului Sfânt, păcate strigătoare la cer și păcatele de moarte. Păcatele împotriva Duhului Sfânt nu se iartă nici pe pământ, nici în cer, pentru că sunt făcute împotriva Adevărului și a Darului Duhului Sfânt. Cei ce se luptă împotriva Adevărului și pun minciuna ca adevăr, cei ce cad în deznădejde și cei ce se încred prea tare în bunătatea lui Dumnezeu și fac păcate trăind în necredință și nepăsare, ca și cei ce se leapădă de dreapta credință ortodoxă, aceștia au terminat-o cu iertarea. Iar dacă mor în astfel de păcate nu le sunt primite nici slujbele, nici pomenile care li se fac după moarte.

Păcatele strigătoare la cer sunt: uciderea, oprirea plății lucrătorilor, a slujitorilor, a servitorilor, asuprirea văduvelor și orfanilor, batjocorirea și asuprirea părinților. Sodomia și toate păcatele trupești făcute în multe feluri în afara firii înnebunesc și îmbolnăvesc pe oameni. Din cauza acestor păcate și a altora asemenea, vine mânia lui Dumnezeu peste oamenii neascultării. Așa ajung oameni mulți la despărțire și se ruinează toată familia.

Păcatele cele de moarte, care sunt tot atât de grele, sunt acestea: primul păcat care l-a făcut întâi diavolul, adică mândria, fala cea lumească, trufia, fariseismul; al doilea – iubirea de bani, prin care mulți s-au vândut diavolului, cumpărând pe duhul cel necurat ca să-i îmbogățească al treilea – desfrânarea; al patrulea – lăcomia, beția; al cincilea – pizma sau invidia; al șaselea – mânia; al șaptelea – lenea sau trândăvia.

Aceste păcate nu se iartă fără spovedanie și fără canon. Canonul trebuie dat de duhovnic atunci când se face spovedania. Să știm că nu primim iertare fără o pocăință serioasă, căci una este să păcătuiești și alta este să greșești. Greșelile se iartă prin rugăciuni puternice cu lacrimi; de aceea zicem în Tatăl nostru, "**și iartă nouă greșalele noastre**", nu păcatele noastre. Greșelile se mai iartă și prin fapte bune, prin metanii și prin milostenii, prin împlinirea în ce spune în Tatăl nostru: "**...și ne iartă nouă greșalele noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri...**"

Când am fost botezați ni s-au iertat păcatele strămoșești de la Adam și Eva și am fost curați până la etatea de șapte ani, iar de la șapte ani în sus, orice păcat am făcut, dacă nu-l spovedim și nu primim canon, acel păcat nu s-a iertat, se află scris în catastiful diavolilor. De aceea ne-a lăsat Domnul Hristos sfânta taină a spovedaniei cu pocăință, ca să reînnoim botezul pe care l-am primit în copilărie.

Această baie curățitoare spală, nimicește și stinge păcatul, cum stinge apa focul și cum spală toate murdăriile. Să nu ascundem nimic la sfânta spovedanie, oricât ar fi de greu păcatul, ca duhovnicul să știe ce canon să dea. Primejdia păcatului cu atât este mai mare, cu cât omul nu-și dă seama de otrava lui, fiindcă la început păcatul este dulce ca mierea, dar pe urmă e amar ca fierea și te ucide. De aceea omul care păcătuiește mult, orbește, surzește, acesta moare în dulceața păcatelor întocmai ca cei îmbătați de mirosul florilor de crin. Pe astfel de suflete greu le trezești ca să se întoarcă la viața cea nouă, să se curățească prin focul pocăinței. Ele se înrăiesc, se răzvrătesc pe cei ce le vorbesc despre pocăință. Aceștia ar fi în stare să răstignească pe cei ce le vorbesc despre spovedanie și pocăință.

Aceasta este lumea de acum, nu se îndură de dulceața păcatului, și foarte mulți au murit îmbătați de aceste rele. Îmi amintesc un caz: un bărbat s-a dus după obicei la o femeie cu care era combinat mai demult, trăind în desfrânare; fiind bolnav de inimă, a murit nenorocitul acolo; cu multă rușine l-a luat soția lui să-l îngroape. Și multe de felul acesta pe care le mai știți și dumneavoastră. Se face omul de râsul lumii, de râsul demonilor și al vrăjmașilor văzuți

și nevăzuți. De aceea sunt bisericile goale, temnițele și tribunalele pline, războaiele și toate nelegiuirile, din cauza răzvrătirii omului împotriva adevărului.

Tot pământul se răzvrătește împotriva lui Dumnezeu, pentru că tot pământul păcătuiește. Oamenii beau păcatul ca apa, preferă să se tăvălească în mocirla păcatelor ca porcii, decât să umble în căile adevărului. Păcatul este foarte periculos și pentru faptul că se întinde repede, se înmulțește întocmai ca microbii sau ca sămânța de buruiană o singură sămânță este de ajuns într-o grădină și în curând umple totul. Așa de repede se răspândește și neghina diavolului, sămânța păcatului. Păcatul prinde rădăcini foarte ușor în inima omului chiar de la cea mai fragedă vârstă. Sunt copilași care nu știu Tatăl nostru, Tatăl Cel ceresc care ne hrănește cu de toate, dar câte vorbe urâte le ies din gură, o iau la întrecere cu cei mari. Sunt copii care cad în desfrânare, alții și-au omorât părinții.

Iată isprăvile diavolului, iată bucuria demonilor, tot prăpădul și toată nenorocirea o aduce pe fața pământului, păcatul. Un credincios a întrebat pe duhovnicul său: **"Cum aş putea, părinte, să scap de murdăria păcatelor?"** Și duhovnicul îi dădu pilda aceasta: **"Ai văzut, fiule, cărbunele cât este de negru, poți să-l speli pe deasupra cu orice fel de săpun, el tot negru rămâne, când însă îl bagi în foc el își pierde negreala. Așa e, dragul meu, și cu murdăria păcatelor". "Cum părinte?"**, a întrebat creștinul. Părintele răspunse: **"Ca să scăpăm de murdăria păcatelor trebuie să ne lăsăm sufletul și trupul cuprinse de focul pocăinței, suferința postului, a metaniilor, durerilor și ostenețelor de tot felul, lacrimi cu căință, acestea ne vor pregăti și curăți, ne vor înroși negreala păcatelor de pe sufletul și trupul nostru și ne vor înflăcăra, făcându-ne ca un jăratec și vrednici de a primi Sfântul Trup și Sânge al Mielului lui Dumnezeu".** Numai așa sufletul se albește și se înfrumusețează. Creștinul mulțumi părintelui și luă hotărârea să-i urmeze sfatul.

Canonul dat la sfânta spovedanie de un părinte iscusit are o mare valoare pentru iertarea păcatelor. Să ne intre adânc la suflet aceste cuvinte și să începem cât mai serios să reparăm trecutul nostru, să ne împăcăm cu Dumnezeu ca să fim gata în toată clipa de plecarea noastră în veșnicie, fiindcă nu știm ziua și ceasul când ne va chema Stăpânul să dăm socoteală de toată avuția pe care ne-a dat-o în primire și noi am cheltuit-o în lumea aceasta fie la bune, fie la rele.

Rugăciune

Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, Cel proslăvit și propovăduit și arătat de Sfântul Ioan Botezătorul, Tu ești Mielul lui Dumnezeu care ai venit să ridici păcatele lumii, să vină și peste poporul acesta lumina Ta cea mare, care a venit și peste cei din ținutul Zabulonului și Neftalimului, care ședea în întuneric și în umbra morții.

Să vină lumina Ta și să lumineze pe toți ca să înțeleagă ce urmări grele are păcatul în viața omului și dă-ne putere, Doamne, ca toți să ne izbăvim de cursele diavolilor și să ne mântuim, și să Te slăvim pe Tine, Părintele nostru Cel Cerească. Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, în vecii vecilor. Amin.